

Předmluva

Drobné příhody jsem psal od dětství, jen tak, v dopisech kamarádům. Zábavné texty, jak je většina mých čtenářů zná, začaly až s těhotenstvím mé ženy. Na nevolnost nic nezabíralo, jen humor. Nyní, po více jak pěti letech psaní vychází první dvě povídky.

JAK JSME
PLAŠILI
DOKTORY

M. M. Cabicar

AČ! AČ! AČ!

M. M. Cabicar

*Věnováno Pediatrické klinice 2. lékařské fakulty
Univerzity Karlovy a Fakultní nemocnici v Motole a
restauratérům v centru Prahy*

Motto: *Nikdy neříkejte na kožní klinice “Aby ses z toho
neopupínkovala!”*

JAK JSME PLAŠILI DOTKORY

Všechno začalo jako pár malých pupínků v podpaží, kterých si všimla Kát'a. Mámy si vždycky všeho všimnou jako první, tatínkové neberou nějaké vyrážky na vědomí, dokud se dítě nepromění v Grimpenskou bažinu. Dvouleté Viki se kromě šířících pupínků ještě trochu loupala kůže mezi prstíky a tehdy jsme vyrazili od pediatričky na kožní, kde jsem se snažil alarmující situaci vysvětlit tím, že se z mé dcery stává dvouplísňový sýr. Doktorka byla zmatená, ani ne tak z mého dvouplísňáka, i když jsem poznamenal, že nejméně jednou denně se z ní stává i sýr na nočníku zrající a to už mne Kát'a koplá, ale z toho, že vyrážka byla jen na jedné straně. Neznala žádnou chorobu, která by se objevovala jen na jedné straně. Kromě jednostranného silničního lišeje, u kterého ovšem dosud nebyl zaznamenán výskyt u dvouletého dítěte.

Dostali jsme zákaz Viki koupat a mýt mýdlem. Snažil jsem se pak najít nemoc, kdy by se nesměla ani přebalovat, krmit a oblékat, takže bychom si mohli nainfikovat první bezúdržbové dítě na světě.

Zde musím zmínit, že být kožařem není nic jednoduchého. Jak známo, nepoužívají celkem žádné zobrazovací metody, někteří maximálně vlastní lupu, takže celé léčení je “Tady máte mastičku, přijďte za týden a uvidíme, co to s vámi udělá.” nebo “To je snadno léčitelné, stačí, když vyhodíte všechno oblečení, zapálíte své bydlení a utratíte psa.”

Když se nám Viki proměnila v jeden veliký pupínek, poslala nás doktorka hned ke specialistům do nemocnice v Motole. Přijeli jsme tam večer a otevřeno měli jen v pediatrické ambulanci, protože - to se málo ví - všechny kožní choroby v Praze se vyskytují jen od devíti do tří. Cokoli vám na kůži vyrazí mimo tento čas bude určitě zlomenina, jelikož jenom chirurgie má nonstop.

Sedli jsme si v čekárně, ale Viki se brzy začala nudit. Kát'a si s pupínkem chvíli četla, pak mu dala hračku a nakonec jsem musel vzít červenou kůžičku proběhnout nemocničními chodbami.

Náš malý beďárek má období nejoblíbenější hry na “hají”. Kdekoli je, udělá si hají, často několikrát po sobě a teprve pak můžeme jít dál. Nejhorší je, že ta vyrážka v plíně to klidně udělá na ulici nebo, jak si vzpomínám, na schodech k Vltavě, kde kolem chodí turisté a jedině, co tomu chybělo, byla láhev bourbonu v papírovém pytlíku s

dudlíkem na hrdle. No, možná ještě její růžová čepička s trochou drobných opodál.

A přesně tohle začala dělat ta hromádka vřídečků na chodbě v nemocnici: hají. Popoběhla, kecla si na zem, položila si hlavičku, chvíli chrupkala, řekla: “Hořovó!” - vyskočila a pokračovala dál.

Zajímavé je, že kolem prošla spousta pacientů či návštěv a nikoho to nijak zvlášť nepřekvapilo. Všichni se usmívali, mávali jí - jenže zdravotnický personál je jiný. Lidé od medicíny jsou totiž strašní pesimisté. Skutečně, vždycky očekávají to nejhorší. Když uvidí člověka bez ruky, nikdy je nenapadne, že jde o halloweenskou legraci, žádný doktor se nezačne smát a halekat. “No tak už ji vyndej zpod bundy, mě nenachytáš!” Na druhou stranu nutno uznat, že není moc lidí, kteří přijdou do nemocnice se střevy v ruce a začnou křičet: “APRÍÍÍL!” Prakticky vždycky jsou ta střeva pravá. A možná proto všichni zaměstnanci reagovali přehnaně, když viděli Viki dělat hají.

Nejdříve to byla uklízečka. Nebo sestra? Nevím, proč na ní vzpomínám jako na uklízečku, nejspíš jí z kapsy trčel mop. Jak zahlédla našeho malého ekzémka na zemi, přiběhla k ní a ječela. “Šmarjá, co se jí stalo?” “Nic.” - uklidnil jsem ji rychle. “Ona jen dělá hají.” A opravdu, lupenka se zase postavila a capkala dál. Uklízečka se zasmála: “Já už se lekla, že se jí něco stalo.” A odešla. Už v tu chvíli mne napadlo, že dělat hají v nemocnici na chodbě není nejlepší hra pro dvouleté dítě. Jenže než jsem

to stačil domyslet, vynořila se sestra. Zahlédla hromádku akné ležící na zemi a zprudka se nadechla: “Je v pořádku?” - zavolala. “Je.” - reagoval jsem zase spěšně “Jen dělá hají, ona si takhle hraje.” Sestra se trochu usmála, ale pořád se mračila. “Tady je sice čisto, ale pořád je to nemocnice, neměla by si tu lehat na chodbách.” Omluvil jsem se s tím, že je pro ni čekání dlouhé a tak je těžké ty puchýřky udržet v klidu. Chápavě přikývla, pohladila ji a povzbudila, aby ještě vydržela, že teď večer tu už není tolik lidí.

Začínal jsem mít dojem, že z nějakého důvodu ležící nehybné dítě na chodbě v nemocnici může způsobovat paniku.

Postavil jsem kopřivku na nožičky a poslal ji za maminkou. Bohužel, jak jsme se vraceli, hned po pár krocích, zase udělala to “hají”. Rychle jsem se rozhlédl, jestli někdo nejde a přesně v tu chvíli se zpoza rohu vynořil lékař. Už ani nevím, proč jsem hned věděl, že je to doktor, nejspíš mu z kapsy trčel diplom nebo měl kolem krku obtočenou elektromagnetickou rezonanci. Strnul, přivřenýma očima hleděl na ležící, spící neštovice a v ruce svíral mobil. “Co je?” - vyštěkl. Postavil jsem komedon v botičkách s krokodýlem zase na nohy a odpověděl: “Ona jen dělá hají.” Doktor zafuněl, měl jsem dojem, že mu z nosu vylétlo i pár jisker. “Hají.” - zopakoval nevýrazně, pokýval hlavou a přešel nás. Za sebou jsem zaslechl, jak si brblá: “Tak já málem zalarmuju krizovou jednotku a ona si dělá hají!” Nemluvil moc potichu, myslím, že chtěl, abychom ho slyšeli. Zabočil za roh a odtamtud se ozvalo: